

MI NOMBRE ES JUANITO, ЧОВЕК-РИБА КОЈИ БИ ДА ЗВИЖДИ

Напослетку без новаца, шворц! Заиштем на вересију. Она ме подсети на црну књи-гу; *йливам* – у дуговима. Златну дугмад већ сам оставио, некоћ; сат, прстен и налив-перо одавно. Вештица, промрмљам, не дâ ни чашице! Упита ме имам ли какав конац. Дам јој. Интересантно (каже она). Интересантно *шџа*? Па интересантно то да имаш конац, каже она. Имам ја – и клешта. Молим!? Но клешта јој не дам, задржим их. Да ли сам оклевао? Где бих оклевао! Нијеболело: извадим један зуб. Она га узме и наниже на конац. Натегнем гутљај ракије, рану спирам. Види шта си ми урадила, вештице проклета, сад сам као звер којем наместе бодеж у парче меса е да би расекао језик и сисао сопствену крв док не липше. Она се смејала. Извадим други; она га наниже. Тре-ћи; наниже. И тако: зуб-по-зуб, тридесет два на броју. Огрлицу окачи о врат. Урлао сам, јебига, али није звучало тако; звучало је као да звиждим, а не умем.

Mi nombre es Juanito! Од сијасет варијанти подесних за *крај* бирам прву на коју по-мислим: уобичајено, пробудим се и (уобичајено) кренем да се умијем; те (уобичајено) загледам у огледало: ах, ниједан зуб (наравно) – само израђаване десни, као у штуке или сома.

НУЛТИ УРЛИК БЕЗ ОДЗИВА ИЛИТИ СЕСТРА

Сестра обожава животиње, нарочито мачке; али то још увекнема везе с камионом паркираним у нашем дворишту. Чим се ново маче појави, она га нахрани и присвоји; а чим мачор – проводаџише. Али ни то нема везе с камионом! И тако месецима: отац бесан, тера их из куће; и комшије бесне, терају их из улице. Али сестра не хаје: дојури из школе, одлази у свој азил и спава с главом на једном, а телом на другом мачету, грлећи их – докле?

Е па до синоћ кад, на превару, нетом пошто заспимо, комшије покупе животиње – али *џо* ће имати везе с камионом – потрпају их у џак и камион упале. Избаце мењач из брзине; навуку џак на ауспук; неко дода гас. Мачићи су мјаукали.

Мјаукали, мјаукали. И још јаче мјаукали. Те још јаче мјаукали. Све док, коначно, се-стру не пробуде.

А затим утихнули. У-тих-ну-ли.

ОРФЕЈ ПРЕДГРАЂА

Све је почело од интерфона. Долазио бих у предграђе, ноћу, и звонио на презиме (рецимо) Бискуповић. Негде из дубинезграде прасак; врата се отворе. Не палећи светло – ходником у стан! Она би већ чекала, у мраку, огрнута розе спаваћицом или каквом памучном хаћином што открива кожу: тачно на оним местима које сам највише волео, чисто ради ефекта приче. Ролетне на прозорима спуштене. Строго спуштене. Једино што нас осветљава – жар цигарете у тренуцима док увлачимо дим и ловимо се погледима.

Испрва баљезгамо: поезија, филмови и остала срања – јефтине алиби за сусрет. Убрзо дознам да се Јеја (Јеја, Јела, Јеца или како год) више и не сећа да ли је најпре дошла насвет па се родитељи развели – или обрнуто? Замислите, носталгична за стварима које-никад-није-ни-имала! Привикнути на мрак, гутали смо једно друго погледима и (треба ли рећи) нисмо се стидели. Прво водили љубав, а онда опет поезија, филмови; и тако укруг: како ћемо живети једно за друго, радити једно за друго и миловати се као деца (разуме се).

И сад обрт, очекиван: увек је то „једног дана“, те сам (дакле) једног дана пожелео да је видим *целу*, а не само лице и бедра при одсеvu цигарете. Она је и даље спавала. У мраку. Пробудио сам се рано. Устао. Подигнуо ролетне. Кад се осврнем, светлост преплави собу. Мрака нема. Али ни ње, Јеје – нема. Забезекнут, тргнем ролетне; склопе се до патоса. Погледам у мрак – Јеја се појави! Подигнем ролетну – нестане; спустим – ту је! По-диг-нем, спу-стим. Последњи пут подигнем; и истрчим!

Седмицама сам долазио и звонио. На интерфон. Немапраска. Врата закључана. Никог да отвори.

А после месец-два? Па после месец-два, није било чак ни презимена Бискуповић.

КАКО САМ ПОСТАО БАРОНОВА ДЕСНА РУКА, ТЈ. СУСРЕТ

Досада, те вечери ме је сламала досада. Последњи воз побегне; наредни изјутра. И ево кафане у којој ћу дочекати дан – *први*; а доцније на хиљаде дана! Унутра жагоре гости, каода се ова периферијска рупа и не затвара. Седнем. За суседним столом галамџија: фасцинира женске, премрле од страха, фасцинантним могућностима свог фасцинантног фалуса. Но свеједно: досада, досада! Рекох: слама. Е пазашто себи не бих приуштио бола, мало бола? Пружимкорак ка галамџији и проспем му пиво на главу. Женске зацијучу. Он устане: труп несразмерно краћи од ногу, тако да кад седи делује ниже од свих; а кад устане, испадне горостас. Нешто као Тулуз-Лотрек. Или кужни макро?

Удари ме; обори на патос. Женске зацијучу. Био сам у форми: придигнем се и станем испред њега не бранећи се. Он удари опет; и опет ме обори. Женскице још јаче зацијучу. Опет се придигнем. И опет ми завали кроше, јачи но икад; и опет обори.

Придигнем се, испрсим и унесем му се у лице. Образ ми крвав, перлонка црвена. Женскице и даље цијучу. Али ја сам био у форми: „Х-а, може ли јаче?“ Тип ме удари, придржи да не паднем, а онда докрајчи – пусти да треснем. Лежао сам извесно време и гледао уплафон; опет устанем и искезим се: „Да ли је то све?“ Женске не цијучу. Он ме загледа, рашири дланове (предаје се) и грохотно каже: „Добро.“ Представи се: „Барон.“ Отрчи до шанка и дограби флашу вотке. Умије ме. Беспотребно: није болело, вилица утрнула, ништа не осећам. Женске престрављене. „Курве, марш напоље!“, заурла Барон. Посади ме за свој астал, загледа, наспе вотку;и ми наздравимо.

Како сам се (дакле) упослио и постао Баронова десна рука? Читаоца жељног атракције све те трице разочарале би, те их сводим на елипсу: прича коју смо те ноћи отпочели траје до дан-данас.

ОНО, ЦИГАРЕТА

Ушло је у кафану. Тајац. Мушкарци се згледају. Седело неко време, попило нешто кратко и запалило цигарету. А затим отишло.

Смех и неверица. Отпочну коментари да тако нешто није виђено; да тако нешто досад нису упознали; да таква нога још није крочила – овде. Док су нагваждали, мало ко примети како у пепељари цигарета и даље гори.

Келнер рутински испразни пепељару у канту; канта плане. Беже главом без обзира; главом-без-обзира. Тек сутрадан ватрогасци угасе пожар. Остане гола пољана, као да кафане никада није нити било.

А када балдише и последњи жижак, угледају цигарету која гори; но *не сајорева!*